

der altid bliver en Margin at løbe paa. De nye Likviditetsbestemmelser er ikke uvæsentlig mere vidtgaende end det, man hidtil her anset for paakrævet i saa Henseende, og maa derfor fremkalde en følelig Indskrænkning af Kreditgivningen.

Bestyrelsens større Ansvar vil forventelig medføre en Omlægning af større Bankers daglige Administration.

Den Form for Bankvirksomhed, som Landets Mangel paa flydende Kapital i Forhold til den Foretagsomhed, som Befolkningen i de sidste 2 Menneskealdre har lagt for Dagen, vil blive paavirket heraf. Ved fra det tyske at gaa over til det franske System for Bankvirksomhed, hvorved særlig den købmandsmæssige Risiko bortelimineres, maa det forudsættes, at dette vil virke hemmende paa det Initiativ og den Fremdrift, som Danmark hidtil har udvist. Den i de sidste Aar praktiserede Kreditindskrænkning er fuldt ud Bevis for Rigtigheden heraf. Bankerne vil mere gaa over til Udlaan mod Pant i forhaandenværende Sikkerheder, og de unge vil som i Frankrig ingen Mulighed se for at opnaa Støtte baseret paa et personligt Tillidsforhold.

Ingen Lovforanstaltninger kan skærme Banker imod Tab i Krisetiden, men jo mere det økonomiske Liv bringes ind under Restriktioner for dets frie Rørelse, jo mindre vil økonomiske Kriser direkte berøre Bankerne. Tabene vil da opstaa af andre Aarsager.

Efter Byggekrisen i 1908 mente man, at Bankerne med den Erfaring, de ved den Lejlighed havde indhøstet, ikke mere vilde blive udsat for at lide saadanne Skuffelser. Ikke mere end 10 Aar efter blev der Tale om ganske anderledes Tab, men paa et andet Felt. Det er ikke vanskeligt at se, hvorfra Faren truer for den næste Krise.

Heller ikke formelt rigtige Balancer skærmer imod Tab, hvilket man i disse Dage ser i den preussiske Statsbanks Vanskeligheder.

Hvad enten man driver Bankvirksomhed med købmandsmæssig Risiko eller holder sig til et System med formel Dækning, vil det altid være en Banks Ledelse, som er det afgørende for Bankens Soliditet. Ved at gaa over til et skærpet Likviditets- og Dækningssystem er der for Danmark den Fare, at den disponible Kapital drives bort fra de arbejdende Erhverv til Realkredit og Statsobligationer — en Bevægelse, som i mange Tilfælde kan faa alvorlige Følger for Bybefolkningens Beskæftigelsesmuligheder.

Afgifter til Sikkerhed for Indskyderes mulige Tab i al Almindelighed kan — en Gang indført — i Lighed med Skatter efterhaanden blive saa store, at de baade bliver for byrdefulde og ganske svækker Publikums Ønske om at skelne imellem solide og mindre solide Pengeinstitutter, og at der derfor alene bliver Spørgsmaal om at opnaa den størst mulige Indlaansrente.

Det har hidtil været en almindelig Opfattelse, at de store Banker i vanskelige Tider indenfor rimelige Grænser burde se bort fra egne Interesser til Fordel for Samfundshensyn. En saadan Bankpolitik maa nødvendigvis til Tider medføre Tab, som bagefter kan gøres til Genstand for Kritik. Men i mange Tilfælde har denne Politik reddet Foretagender, som senere er blevet Grundpiller i Landets Erhvervsliv.

Privatbankens Historie er rig paa saadanne Eksempler. Ved ensidigt at indrette Bankvirksomheden paa den størst mulige Sikkerhed for Indskyderne, som dog altid har frit Valg imellem de forskellige Banker, løber man Fare for at tilføje de arbejdende Erhvervsvirksomheder saa stor Skade, at det samfundsmæssig set bliver et alvorligt Tilbagekridt. Det bør ikke overses, at Kapitalopsparingen øjensynligt stagnerer, og at det derfor er farligt at indskrænke Erhvervslivets Adgang til den disponible Kapital mere end absolut paakrævet af de øjeblikkelige Forhold. En Skærpelse af Bankloven vil forventelig blive til mindst Gene for de store Banker og mere gaa ud over de mindre Banker og Byerhvervene, idet disse sidste gennemgaende har maattet ty til en udækket Bankkredit for at opretholde den fornødne Produktion.

København, den 29. Januar 1925.

Privatbanken i Kjøbenhavn, A/S.